

месалъ на тревата. Два полвака, единъ съ бѣло, другъ съ червено вино, се изстудѣвахъ въ воденичната дода, който течеше край самата морава. Циганитѣ тегляхъ лжкътъ по гадулжитѣ си и пѣяхъ съ издути гърла турски маками. Единъ кларнетъ и двѣ дайрета, съ гърмежа на тенекийкитѣ си, допълняхъ тоя шуменъ оркестръ. Обѣдътъ бѣше твърдѣ веселъ. Наздравицитѣ заслѣдвахъ една слѣдъ друга, тѣ се правѣхъ съдешката, по тогавашния обичай.

Първъ пи наздравица Илиѣчо Любопитниятъ :

— Наздраве, дружина! Кой що желае, Господъ да му дае; който намъ зло мисли, Господъ да го очисти! Който насъ мрази, по коремъ да се татрази!

Чашитѣ се гаврътнхъ шумно.

— Да живѣй компанията, извика Франговъ.

— Азъ пия за Силистра-Йолу и за поклонницитѣ му, провъзгласи попъ Димчо.

Поповъ издигна чаша и извика:

— Братия, пия за балканския левъ!

Музиката, която бѣше млъкнхла, захванъ пакъ и прѣсѣче наздравицитѣ; но г-нъ Фратю, който не бѣше казалъ още своята, махнъ на цигуларитѣ да млъкнхтъ, станъ правъ, озърнъ се и извика вѣсторженно съ чаша въ рѣка:

— Господа, прокламирамъ моя тостъ за българското *liberté. Vivat!* и испи чашата си. Но дружината, която не разбра добръ тостътъ му, държеше чашитѣ си пълни, като мисляше, по вѣсторжения му видъ, че той има рѣчь. Господинъ Фратю се позачуди, че не прие никаккъ отзивъ, смути се и сѣднъ.

— Какво искате да кажете, господине? попита студено Кандовъ, който стояше срѣщу Фратя. Фратю се намръщи.

— Мислѣхъ че говорихъ доста ясно, господине: пихъ за българската свободá. Тая дума Фратю произнесе ниско, като поглѣднъ подозрително циганитѣ.